

A woman with long dark hair, wearing a light-colored sweater and a wide-brimmed hat, is seen from behind, sitting on a large rock. She is looking out over a vast landscape of tall, thin trees under a dramatic, hazy sky with soft, golden light, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is contemplative and serene.

LENI.
Paris

*Zon en schaduw
rond het kindertehuis*

HOOFDSTUK 1

Met belangstelling keek Carry Middendorp naar het vliegtuig, dat gereed was voor het vertrek. Interessant was het toch op een vliegveld. Je verveelde je nooit, al moest je lang wachten.

Voor de derde maal in vijf minuten keek ze op haar horloge. De wijzers leken tergend langzaam vooruit te kruipen. Dan glimlachte ze om haar ongeduld. Ze was ook minstens een half uur te vroeg gekomen. Hoe prettig ze het hier ook vond, toch kon ze haar aandacht er niet bij bepalen. Het vliegtuig uit Londen, waar ze met zoveel ongeduld naar uitkeek, kon pas over tien minuten arriveren, als het tenminste prompt op tijd kwam.

Het was dan ook heel wat, als je broer en je schoonzusje na een verblijf van drie jaar in Engeland weer in Holland kwamen en dan niet voor een kort verlof, maar voorgoed.

Paul en Don hadden drie jaar lang een kindertehuis geleid in Engeland. Ze kende Domini al, sinds ze als kind bij hen in huis was gekomen. Haar ouders woonden destijds in Indonesië en de gezondheid van hun dochtertje maakte het noodzakelijk, dat ze naar Holland ging. Zo was Domini als dertienjarig meisje bij de familie Middendorp gekomen.

Car glimlachte vertederd, als ze eraan terugsloot, hoe Don jaren geleden al rondliep met fantastische plannen over een kindertehuis, dat ze wilde oprichten. Het was meer geweest dan een kinderideaal. Domini bleek een geboren kinderverzorgster met haar onuitputtelijk geduld, haar warme hart en haar nooit falende tact, waar het een kind betrof. Paul, die, toen Domini als kind bij hen thuis kwam, nog voor dokter studeerde, had Domini's fantastische plannen met liefdevolle zorg in de juiste banen geleid en zo was er langzamerhand een grote liefde ontstaan tussen de beide jonge mensen.

Samen hadden ze sinds drie jaar het grote kindertehuis geleid. Toch twijfelde Carry er soms aan, of het helemaal geworden was, wat zij er zich van hadden voorgesteld. Toen enkele maanden geleden het bericht kwam van de grote veranderingen, die zouden komen, wist Carry, dat ze het goed gezien had.

Paul kon een uitgebreide praktijk overnemen als kinderarts in het zuiden van het land. Daar, dicht bij Venlo, zou het tweede kindertehuis

opgericht worden. Gelukkig voor hen speelde het financiële gedeelte geen overheersende rol, waardoor het moeilijk zou zijn geworden om de plannen uit te voeren. Paul had het nooit erg aangenaam gevonden dat Domini een rijke erfdochter was, maar het geld werd grotendeels in de zegenrijke onderneming gestoken en Don had nooit meer voor zichzelf verlangd, dan Paul haar kon geven.

Carry schrok op. Een stem door de microfoon meldde, dat de reizigers voor Zwitserland moesten instappen.

Kort daarop daalde het door Carry met ongeduld verwachte toestel uit Engeland.

Daar waren dan eindelijk Paul en Domini. Hij, lang en donker en naast hem het slanke, blonde vrouwtje.

„Carry!” Met een juichkreet viel ze haar schoonzuster om de hals.

„Wat enig, dat je bent gekomen.”

„Mag ik je ook nog begroeten, zusje?”

Lachend schoof Paul zijn vrouw weg en kuste zijn zuster hartelijk.

Nadat ze elkaar over en weer van de welstand van de familie thuis op de hoogte hadden gesteld, vond Paul, dat ze maar zo gauw mogelijk naar huis moesten gaan, wat zijn vrouw en Carry volkomen met hem eens waren.

Thuis, dat betekende Pauls ouderlijk huis, dat ook Domini zo lief was. Thuis zouden vader en moeder zijn en Pauls oudste zuster met haar man en hun dochttertje. O ja, Elly zou er zeker zijn, want ze zou niet rustig meer in haar eigen huis kunnen wachten tot Paul en Don kwamen.

De thuiskomst herinnerde Domini opeens aan haar prille jeugd, toen ze voor het eerst in huize Middendorp was gekomen. Onwillekeurig keek ze naar Paul en hij knikte haar toe. Ze wist, dat hij er ook aan dacht en dat de herinnering hem lief was.

Zodra de auto stopte, vloog de deur open. Domini werd opgevangen door mevrouw Middendorp.

„Don, mijn lief meisje!” Woorden, die recht uit haar hart kwamen.

Ze had altijd veel van Domini gehouden en nu ze wist, hoe volkomen Domini Paul begreep en liefhad, voelde ze dat, verre van jaloers te zijn,

als een bondgenootschap tussen haar en Pauls kleine, blonde vrouw. De rest van de familie eiste nu ook een deel van de begroeting. Paul kuste zijn moeder en schudde handen. Yvonne, het vijfjarige nichtje, omklemde tederlijk zijn been, zodat hij bijna het huis binnen struikelde.

Ten slotte zaten ze dan rustig in de huiskamer van villa 'Zonnehoek'.

„Je ziet hier een verzameling mensen, die bar nieuwsgierig zijn naar jullie plannen,” zei Elly's man.

„Jongen, ze zijn juist binnen.” Elly schudde verwijtend het hoofd.

„Gun ze even rust!”

„We zijn niet moe, en we willen er graag over praten,” zei Domini.

„Oom Paul en tante Don blijven nou altijd bij ons.” Dat was Yvonne, die haar stem liet horen.

„Dat niet precies, kleine meid!” Paul trok zijn nichtje van haar moeders schoot. „Wat ben jij groot geworden, zeg. Weet je, Von, jij komt bij ons logeren, als het zomer is. Wil je dat?”

Yvonne knikte. „Ik wil wel, maar het mag vast niet van mamma.”

Elly kleurde en Carry glimlachte met een beetje leedvermaak. Niemand kon Elly ertoe bewegen om het kind flinker te behandelen.

Vroeger had het kind een zwakke gezondheid gehad, maar op deze manier kwam ze er zeker nooit overheen. Yvonne kon niet spelen, zonder dat haar moeder ongerust achter haar aan drentelde om haar te vermanen, dat ze zich vooral niet te moe mocht maken.

De gevolgen van de absoluut verkeerd geuite bezorgdheid kon je zien op Yvonne's smalle snuitje, dat zo knorrig en ontevreden kon staan voor een vijfjarige.

„Ja, Von moet deze zomer bij ons komen. We gaan immers verder met het werk, dat we in Engeland begonnen zijn. We kunnen niet anders, we zijn ons werk zo met heel ons hart toegedaan.”

Het bleef lag stil, dan zei Don en haar stem klonk diep en warm, alsof de herinnering een bijzondere snaar geraakt had binnen in haar: „Het zijn zulke góede jaren geweest, die Paul en ik daar hebben doorgebracht. Ik vond het alleen voortdurend zo naar, dat Paul door mijn toedoen buiten zijn vaderland moest werken. Hij zei het nooit, maar ik wist, dat hij in

Holland met nog meer liefde ditzelfde werk zou hebben gedaan. Hij bleef daar altijd min of meer... vreemdeling. De zuster, die daar aan het hoofd staat, is werkelijk buitengewoon. Zij bleef de spil, waarom alles draaide. Het is heel goed zo. We hebben veel goeds beleefd en we zijn daar dankbaar voor. Het heeft ons ook veel geleerd, maar zo volkomen van ons samen, als wij het gewild hadden... dat werd het nooit. Toen kon Paul deze praktijk bij Venlo krijgen en we maakten plannen voor een tweede tehuis..."

„Don kon er ook niet tot ontplooiing komen,” vulde Paul aan. „Maar ze wilde hoofdzakelijk dit plan doorzetten om mij.”

Carry keek naar het fijne, rustige gezichtje van haar schoonzuster.

Het moest toch ondanks alles wel een offer voor Don zijn. Ze moest opnieuw haar land verlaten, haar ouders en haar broer, aan wie ze zo buitengewoon gehecht was, omdat ze in haar jeugd nooit bij hen had kunnen zijn.

„Het nieuwe huis is een genoeglijk wit gepleisterd geval. Don houdt van witte huizen,” zei Paul. „Aan de achterzijde is een prachtige serre. De lap grond om het huis is flink. Ja, en nu ik de apotheek in huis krijg, wilden we vragen of Car, in haar hoedanigheid van apothekersassistente, bij ons haar intrek wil nemen, maar daarover schreven we al.”

„Ik wil dolgraag,” zei Carry prompt, met een kleur van blijdschap. „Vertel toch gauw verder, hoe alles wordt. Ik popel gewoonweg van ongeduld!”

Paul vertelde, dat ze een wijkverpleegster zouden nemen om in het huis te slapen, dan was er meteen altijd deskundige hulp bij de hand.

Verder zouden er een helpster en een onderwijzeres komen. Met al de rusturen zou de gewone school lastig en inspannend zijn. Met een paar flinke gediensstigen en een knecht voor zware karweitjes, kwamen ze dan al een aardig eind in de gewenste richting. Carry zou ten slotte ook niet voortdurend in de apotheek behoeven te zitten. Vijftien kinderen zouden ze voorlopig kunnen bergen en het moest een huisgezin worden voor de zwakke, herstellende en nerveuze kinderen. De leeftijd zou mogen variëren tussen vier en twaalf jaar.

„Tenminste, dat is de theorie,” besloot Paul. „Maar mijn vrouw kennende, ben ik bang dat...”

„Het aantal het dubbele zal worden en de leeftijdsgrenzen zo rekbaar zullen worden, dat jullie met kinderen van acht tot tachtig jaar komen te zitten!” vulde Elly aan tot grote hilariteit van de familie.

Don lachte hartelijk mee. Het was goed weer hier te zijn, maar later, toen Paul en zij op hun kamer waren, was het een heel ernstige, stille Don, die peinzend voor het venster stond.

„Kind, wat doe je daar toch?” vroeg Paul verwonderd. „Je kunt buiten niets zien, het is te donker. Och, Don, help me eens, ik kan geen enkele zakdoek vinden in die koffer.”

Don dook in de koffer en haalde het verlangde voorwerp te voorschijn. „Ik keek ook niet naar buiten. Ik dacht na.”

Ze zuchtte. „Nu ik zo dicht bij de uitvoering van onze plannen sta, word ik bang, Paul. Misschien wordt het weer niet, wat wij ervan verwachten en...”

Maar Paul legde zijn handen op haar schouders.

„Wat komt dat erop aan?” vroeg hij dringend. „Het gaat om het werk en niet om ons. Zolang we kinderen kunnen helpen, is het immers niet tevergeefs geweest, wat onze gevoelens ook mogen zijn.”

Met een liefkozend gebaar legde ze haar hand over de zijne. „Je hebt gelijk, jongen,” zei ze alleen.

Het witte huis was vol geluiden. Er werd getimmerd en gezaagd en met balken gesjouwd. Het wemelde van de kelder tot aan de zolder van de werklieden. Bij nader inzien was er zoveel, wat veranderd moest worden. Don was bezig om met Carry het privé-domein van de familie in te richten.

Iedere dag opnieuw verwonderden ze zich over de stroom van reclames en correspondentie, waarmee ze nu al vereerd werden. Carry had alles voorlopig in een broodmandje gestapeld en dit demonstratief op Domini's bureau gezet.

Op de bovenverdieping werden kamers bijgebouwd. Domini vond vijftien kinderen de moeite niet waard. Het moesten er minstens vijfentwintig worden.

Gelukkig werd het huis omringd door een tuin van geweldige afmetingen en er was nog een stuk grasland, dat al dadelijk 'de speelwei'

werd gedoopt.

De aanvragen van opname lieten niet lang op zich wachten. Don nam plaats achter haar geweldige bureau, dat in de kamer van een of andere minister zeker geen slecht figuur geslagen zou hebben. Ze had het heus nodig, want met een sierlijk damesmeubeltje zou ze niet ver gekomen zijn.

Toch was het begrijpelijk, dat Car grinnikte, toen ze Don achter het bureau zag met het broodmandje voor zich.

„De post, mevrouw!” zei ze onderdanig en een zacht regentje van alle mogelijke reclames daalde op het bureau neer; de stapel brieven legde ze zorgvuldig terzijde.

Don legde haar vulpen neer en bekeek vluchtig de prospectussen. „Bloemzaden, matrassen, toiletzeep, Perzische tapijten...”

Ze lachte.

„Vooral dat laatste is goed. Nee, daaraan zijn we nog niet toe. Zeg, wat voeren ze boven toch uit? Dadelijk zakken ze door het plafond.”

„De architect is in hoogst eigen persoon boven en heeft er een paar een uitbrander gegeven. Ja, daar is de herrie niet van, hoor. Ze versjouwen een balk.”

Don vond het vreemd, dat Marieke die architect niet had aangediend.

„Paul is bij hem,” zei Car afwezig. „Och, kijk eens, Don, dit beeldje is door het vervoer gebroken.”

„Ja, jammer,” gaf Don onverschillig toe.

Er zou altijd wel iets sneuvelen met verhuizen, daar kon ze zich niet druk over maken.

„Zeg, Don, die architect heet Sjang Pieters. Raar, hè?”

Don lachte. Ze vermoedde zeer terecht, dat Carry's oren nog niet erg op de Limburgse uitspraak getraind waren.

Gearmd liepen ze naar beneden en vonden in de serre Paul en de architect druk in gesprek. Op Dons gezicht verscheen een zonnige lach. O, ze had het zo graag, dat de ernstige Paul zo hartelijk en jongensachtig schaterde. Als dat gebeurde voelde ze zich altijd licht en blij.

Don vond Jean Peeters, zoals hij bleek te heten, direct sympathiek. Hij was lang en blond, met een aardig, openhartig gezicht en lachende grijze ogen.

Carry zag de eerlijke bewondering op zijn gezicht, toen Paul hem aan zijn vrouw voorstelde. Het was heus niet de eerste keer, dat iemand Don bewonderde, ze was ook werkelijk een beeldje.

Het gesprek vlotte bijzonder. Peeters vond het huis buitengewoon geschikt voor het doel, waarvoor het nu gebruikt zou worden.

Paul, die ook direct sympathie voor de jonge architect had gevoeld, nodigde hem uit om nog eens terug te komen, maar dan in een genoeglijker omgeving.

Peeters ging er grif op in. Hij mocht deze mensen direct graag. Dat blonde zusje van de dokter, daar kon hij nog niets van zeggen. Ze zei geen woord en stond maar zo wat tegen de muur te hangen. Ze was zeker moe en hij moest hen ook maar niet langer ophouden.

Hij nam afscheid en Paul liep met hem mee de tuin in.

„Zie je nu wel, Don, dat ik het niet verkeerd verstaan heb,” zei Carry triomfantelijk. „Sjang Pieters zeggen ze hier tegen iemand die Jean Peeters heet... Ik vind het gewoonweg barbaars.”

„Dat went wel,” merkte Don op, terwijl ze haar kofferschrijfmachine naast het broodmandje op het bureau zette. „Alles went... behalve dat het broodmandje als papierbak dienst doet.”

Carry bukte zich over de kist met porselein, die ze aan het uitpakken was en grinnikte.

Vervelend was het leven met Domini niet

Drie weken later opende 'Mariënhof' de gastvrije deuren. Zo was de naam van het huis altijd geweest en Don vond de naam mooi en toepasselijk en liet het zo.

Paul leefde op in deze omgeving, waar hij niet te kampen had met de vreemde omgeving, die hem drie jaar lang alles moeilijk had gemaakt. De mensen hier waren toeschietelijk genoeg en het doel van 'Mariënhof' deed de weegschaal helemaal naar de goede kant doorslaan.

Carry deed haar werk in de apotheek en had het drukker dan ze voor mogelijk had gehouden. Ze had een prettige kameraad aan Karool van Boxtel, de helpster. Ze was ongeveer tweeëntwintig jaar, vrolijk, wat volgens Don noodzakelijk was en bovendien een flinke werkkraft. Ze trachtte Carry enigszins vertrouwd te maken met de Limburgse taal. Het resultaat was tot nu toe droevig geweest, maar aan de pogingen hadden de bewoners van 'Mariënhof' al heel wat genoeg beleefd. Het verdere personeel bestond uit een paar aardige dienstmeisjes en een keukenprinses, die in een gestadig slecht humeur verkeerde. Don vond het niet erg, want koken kon de gediensstige heerlijk en bij de kinderen behoefde ze niet te komen.

'Cerberus' noemde Paul de bewaakster van het keukenterrein.

Klaas, het factor, sloot de rij. Hij knapte alle mogelijke, maar vooral onmogelijke, karweitjes op met een blijmoedig gezicht en een onverstoort goed humeur, dat Trukes permanente boosheid glorieus op de achtergrond drong.

Langzamerhand kwamen de kinderen en namen bezit van de aardige, frisse kamertjes, namen bezit van de tuin en de speelwei.

Klaas verdeelde een gedeelte van de tuin in keurige, vierkante lappen. Die tuintjes werden door de kinderen bewerkt en Klaas stond ze met raad en daad bij. Bij Klaas konden ze ook zaad kopen. Hij raadde hen aan, om radijs, worteltjes en sterkers te zaaien. De opbrengst kon aan de keuken verkocht worden en met dat geld sloegen ze bij Klaas weer in, wat ze voor hun tuintje wilden hebben.

De praktischen volgden zijn raad op, maar er waren er ook bij, die alleen maar bloemen wilden. Tuintjes vol met viooltjes en zonnebloemen, margrietten en Oostindische kers. Allemaal dingen, waarbij je op een spoedig en weelderig resultaat kon hopen, want dat was voor de kinderen het prettigste.

Ja, aan de tuin alleen al was het spoedig te zien, dat het huis bewoond werd door kinderen, véél kinderen.

HOOFDSTUK 2

Het was warm en stil rond 'Mariënhof'. Alleen uit de keuken kwamen geluiden van vaatwerk, dat in elkaar werd gezet met meer kracht dan nodig was.

Op het zonnige terras hadden enkele grotere kinderen school. De onderwijzeres, Greet Terhorst, was intern, maar kon zich nog niet erg aan de sfeer aanpassen. Volgens haar werden de kinderen te veel vrijgelaten. Ze kon er niet toe komen, de huisgenootjes anders te bezien dan een klas met woelige, gezonde kinderen, die zij altijd gewend was geweest. In de serre lagen vier kinderen, pas aangekomen en nog niet in staat om aan het leven van alledag mee te doen.

Enkele grotere kinderen werkten in hun tuintje en op de speelwei ravotten de kleintjes. Ze speelden er heerlijk vrij, zonder toezicht. Kwaad konden ze er zeker niet Behalve... ja, behalve wanneer Fransje een ingeving kreeg.

„Zullen we Indiaantje spelen?” vroeg hij.

„Joh, daar moet je een tent voor hebben,” weerde Willy af. „Nou, en die hebben we niet, hè?”

„Die maken we,” zei Fransje kortaf en Willy keek hem bewonderend aan.

„Waarvan?” vroeg Frida, die maar node afstand deed van haar zandgebakjes.

„Van een groot laken, eend,” was Fransjes liefderijk commentaar.

„Ja, dat moet je dan maar eerst hebben.”

Het minachtende gebaar, waarmee Frida haar neus ophaalde, sprak boekdelen.

Maar Fransje, mannelijk onverschillig voor zulk vrouwengezeur, merkte hooghartig op: „Dat haal ik binnen, snap je?”

„Tante zal je aan zien komen,” smaalde Frida, maar Willy zei vertrouwend: „Als je het vraagt, krijg je het best. Ik wil wel gaan, hoor. Tante is in de keuken voor de inmaak.”

Maar Fransje ging liever zelf. Domini was niet meer in de keuken, maar hij vond wel Karool die bezig was het schone linnengoed te tellen. Stapel na stapel verdween in de kast.

„Allee, gank speule, 't is zoe-en moei wèr,” drong Karool. „Geij ziet uch toch neet aan 't plaoge gewest? Geij mot uch beter verstaon.”

Fransje grijsde. Jawel, werd er nou misschien van je verwacht, dat je dat taaltje verstond? Nu, hij begreep er niets van, hoor. Het leek wel, alsof Karool een liedje zong, als ze iets zei.

De kleine boosdoener had veel geluk. Een van de meisjes kwam Karool roepen en toen ze weer terugkwam, was Fransje verdwenen.

„Wat ben je lang weggebleven,” verwelkomde Frida hem.

Triomfantelijk toonde hij het gekaapte laken en het werd een prachtige tent, aan vier punten vastgesjord met een eind touw, dat Fransje uit zijn onuitputtelijke broekzakken had gevist.

Fransjes broekzakken waren een blijspel op zichzelf voor alle inwoners van 'Mariënhof'.

Op de linnenkamer zocht Karool intussen wanhopig naar het vermiste laken. „Wat zie je er verhit uit.” Car kwam voorbij met een blad, waarop een dozijn bekers troonde.

„Een van de nieuwe dure lakens is opeens weg,” bekende Karool, half in tranen. „Ik snap er niets van. Wat vind ik dat nu ellendig.”

Carry nam haar blad met bekers weer op. In de gang kwam ze Don tegen. „Karool staat boven het wasgoed te wenen, omdat ze een nieuw laken kwijt is, dat er een half uur geleden nog was.”

Domini ging op onderzoek. Het stapeltje werd nog eens nageteld.

„Je hebt zeker verkeerd geteld,” troostte Don goedmoedig. „Trek niet zo'n benauwd gezicht, kindlief. Ik vind het wel heel jammer, maar denk nog eens even goed na. Wat was je aan het doen, toen je geroepen werd?”

„Fransje was hier, maar die zal toch niet...” begon Karool aarzelend.

Domini koesterde meteen argwaan, aangezien ze Fransje kende. Bovendien wist ze uit ervaring, dat lakens grote aantrekkingskracht

bezitten voor kinderen. Het was immers heerlijk materiaal voor verkleedpartijen en tenten.

Ze liep door de tuin, zonder zich te haasten. Het was hier zo heerlijk met dit zonnige weer, zo rustig en goed, zo echt 'buiten'.

Een vogel kwinkelde vlak boven haar hoofd in de laaghangende takken van een boom.

Ze betrapte zich erop, dat ze liep te zingen en zweeg verschrikt. Ze liep hier, om een boosdoener te gaan betrappen en het maakte een erg vreemd effect, als ze zingende arriveerde.

Het eerste, waarop haar oog viel, toen ze op de speelwei kwam, was, uitdagend, haar splinternieuwe laken, meedogenloos vastgesnoerd aan twee struiken. Drie paar voeten staken eronderuit.

„Frans!” riep ze streng.

Als het duveltje uit het doosje schoot Frans te voorschijn. Als tante zo sprak had je maar te gehoorzamen. Het was allesbehalve aangenaam om 'Frans' genoemd te worden.

„Ja, tante,” zei hij timide en wreef met een vuil knuistje een warrige haarlok uit zijn ogen.

Solidair als altijd kwamen ook Willy en Frida te voorschijn.

„Wat betekent dat?”

Domini wees in de richting van het mishandelde laken. „Heeft Karool je hiervoor toestemming gegeven?”

„Ik heb je nog zo gewaarschuwd,” verweet Frida, die meteen wilde laten uitkomen, dat zij geen schuld had.

„Ik wou alleen maar een Indianentent bouwen,” mompelde Fransje bedrukt. „En... ne... nou, ik kon niks vinden. Karool had het zo druk en ik kon u niet vinden en... nou... en...”

„Jij nam toen maar zonder vragen wat je nodig had,” vulde Domini aan. „Hoor eens baasje, voor ééns en altijd, dat mag je niet. Als je iets wilt hebben, dan kom je het vragen. Ik had heus wel iets anders voor je gehad, in plaats van mijn beste laken.”

Annie, een klein, vinnig ding van negen jaar, was zachtjes naderbij gekomen.

„Dan heeft Frans gestolen!” merkte ze triomfantelijk op.

Don keerde zich verwonderd om en voor ze het kon verhinderen, vloog Fransje haar voorbij en greep Annie met zijn stevige knuistjes vast. Hij werd vuurrood en de tranen sprongen hem in de ogen.

„Jou lelijke liegerd!” snikte hij. „Ik heb niet gestolen. Je jukt het!”

Don trok hem terug en twee angstige, betraande ogen werden naar haar opgeslagen.

„Ik heb niet gestolen, tante héus niet... héus niet...”

„Dat weet ik toch wel, jongen.”

Ze haalde liefkozend haar vingers door zijn dikke haar. „Stelen is heel iets anders en dat weet Annie ook heel goed. Als ze het verschil niet weet, zal ik het haar wel uitleggen. Als ik met Fransje praat moet jij er je niet mee bemoeien, Annie. Frans, als je weer iets nodig hebt, dan vraag je het maar aan mij, hè? Zo, dat drama is weer tot aller tevredenheid opgelost.”

Ze nam niet alleen het laken, maar ook de kinderen meteen mee naar huis.

Paul, die juist thuis was gekomen, had van Karool al een deel van het drama vernomen. Hij grinnikte, toen hij zijn vrouw aan zag komen met het laken over haar arm en Fransje aan haar hand.

Hij trok de kleine bengel aan zijn kuif.

„Maar kerel, dat had je nou toch zeker niet in je broekzakken gestopt, hè!”

Fransje, die al een uitgesproken gevoel voor humor had, lachte met de groten mee en liet zich dan gedwee door Carry wegbrengen.

„Dag jongen. Druk gehad?” vroeg Don. Ze stak haar arm door die van Paul.

„Gewoon, en jij?”

„Gewoon,” antwoordde Don en toen lachten ze beiden om dit schitterende staaltje van conversatie.

„Heb je nog veel te doen?” vroeg Paul. „Kind, wat is het hier toch een genoeglijke kamer. Hoe moe je ook bent, hier kom je weer bij. O ja, Don, ik kwam Jean Peeters tegen. Ik heb hem gevraagd, om vanavond te komen.”

„Ja, dat is gezellig,” zei Don met een poging om opgewekt te zijn.

Paul roerde nadenkend in de thee, die Don had ingeschonken. „Don, wat scheelt eraan?” vroeg hij opeens.

Don schrok op. Als Paul dat vroeg op die toon, dan was er geen ontkomen aan. De ervaring had het haar geleerd.

„Ik... niets, Paul,” weerde ze haastig af. „Als ik vanavond vrij wil zijn om bezoek te ontvangen, moet ik nu heus weg. We moeten de kinderen nog baden en ik heb beloofd, dat ik daarna een half uurtje zou voorlezen. Denk je eraan, dat je morgenochtend inspectie houdt? O ja, bel je de loodgieter even op, Paul? Een van de douches werkt niet.”

Ze was al bij de deur, maar Paul versperde haar de weg.

„Ja, kindje, dat is allemaal best, maar dat vroeg ik niet,” hield hij koppig vol. „Groeit het je boven het hoofd? Wordt het te veel nu je werkelijk alleen de leiding hebt? Vertel het me dan eerlijk, Don.”

„Nee, dat is het niet. Denk dat alsjeblieft nooit,” sprak ze verschrikt tegen.

Ze keek op haar horloge; dan zette ze de radio aan voor de middaguitzending van de nieuwsberichten.

Ze luisterden zwijgend tot Paul de radio afdraaide. Nu wist hij, wat Don hinderde. Iedereen maakte zich ongerust over de steeds somberder wordende berichten. Je voelde zo goed, dat je aan de rand van de afgrond wandelde. Het leek niet mogelijk, dat de oorlog nog voorkomen kon worden. Donker en dreigend waren de berichten. Don dacht aan haar ouders in Engeland, waarvan het lot haar het grootste gedeelte van haar jonge leven gescheiden had gehouden. Als de oorlog uitbrak, zou ze hen dan nog ooit terugzien?

Maar ze mocht het niet tonen, want ze moest altijd rustig en evenwichtig zijn, als ze het werk voor de kinderen werkelijk goed wilde volbrengen.

Ik zou het afschuwelijk vinden, wist ze, als Paul nu met allerlei oppervlakkige troostwoordjes aankomt.

„Ja, Donneke, ik begrijp het,” zei hij eenvoudig, terwijl hij zich naar haar toeboog en haar kuste. „We hebben ons werk en dat is zoveel, dat ik het dikwijls nog niet begrijpen kan. Misschien is het goed, dat er in een mensenleven altijd iets te wensen blijft.”

„Ik moest eigenlijk altijd door maar afscheid nemen.” Don keek nadenkend langs hem heen. „Toen ik klein was, moest ik alleen naar Holland. Nadat ik veel jaren bij jullie mijn thuis gevonden had, moest ik weg van jullie, naar een pensioonaat in Zwitserland. Och, en altijd weer gaan de kinderen waaraan ik me gehecht heb, na kortere of langere tijd van me weg. Het was nodig, dat we naar Holland teruggingen, maar ik liet toch ook veel achter...”

Het bleef stil, dan voltooide Don en haar stem was diep en zacht: „Maar het leven heeft me voor al dat afscheidnemen toch één heel grote compensatie gegeven.”

Pauls ernstige ogen keken haar vragend aan en Don, opeens met zonnig stralende ogen, zei één woord: „Jou!”

„Ik bid God, dat je altijd zo zal blijven denken, Don,” zei Paul teder.

En toen klopte het drukke leven van alledag weer aan en het gulden ogenblik werd zorgvuldig weggesloten in het boek der herinnering.

„Zeg Don, kom je nog?” riep Carry ongeduldig; ze keek even naar binnen.

„Ik zie het al, ik stoor,” merkte ze op, maar Don draafde al achter haar aan.

In de badkamer heerste grote bedrijvigheid. Karool was met de kleintjes bezig, de groten moesten zichzelf helpen en werden alleen na afloop van het bad geïnspecteerd.

Er waren zes douches en het wassen nam niet zoveel tijd in beslag, al werd er door de kleintjes weleens gedold. Een keer was het werkelijk op een waterballet uitgelopen, maar daarna werd er beter opgelet.

Don vond een beetje watergemors niet erg, maar alles had zijn grenzen en bij dat beruchte waterfeest had de badkamer blank gestaan.

Greet Terhorst kon ongelooflijk netjes haarknippen, dat spaarde de kapper uit. De kinderen vonden het niet erg prettig, omdat ze zo streng en hardhandig was, maar daar trok Greet zich niets van aan. Ja, en dat was toch een karweitje, waaraan noch Car noch Don zich durfde wagen.

Na afloop van het baduurtje bracht Marieke bekers chocolade en Don zou voorlezen. Het was een kunst om juist dat verhaal te kiezen, dat voor de groten niet kinderachtig en voor de kleintjes niet onbegrijpelijk werd.

Tersluiks keek Don eens naar haar schoonzusje, dat zich met een warme kleur van inspanning weerde als een echte Hollandse huisvrouw. Als ze wilde, kon ze heel leuk met de kinderen zijn en vooral het vijfjarige Anneke was erg op haar gesteld. Een geestig gezichtje had Car, met haar tintelende donkerblauwe ogen en de helm van zacht, zilverblond haar, dat zo mooi om haar hoofd viel. Carry, zoals Don zich haar herinnerde uit haar schooltijd, klein, dik en bijna witblond, toonde weinig overeenkomst met dit slanke, pittige meisje...

Die avond had Karool wacht. Car, die zich voor het eten had verkleed in een blauwlinnen jurkje, bracht haar een boek.

„Genade, kind, wat een pil is dat!” schrok Karool. „Daar doe ik een halfjaar over.”

„Het is het eerste deel van een trilogie,” deelde Carry mee. „Het heet 'Gejaagd door de wind' en ik vind het prachtig. Misschien verdiep je je zo in de avonturen van Scarlett O'Hara, dat je de kinderen niet hoort. Amuseer je, Karool!”

Car huppelde naar beneden. Toch prettig zo'n vrije avond en een leuke jurk zonder het degelijke witte schort erover.

Jean Peeters was er al en toen hij opstond om Carry te begroeten keek hij zo verbaasd, dat Don zich haastig over de theetafel boog om een lach te verbergen.

Carry, moe en warm, rondlopend in een smoezelige witte jas en haar mooie haar glad en onverschillig bij elkaar gestoken achter de oren, was wel een erg groot contrast met het meisje, dat nu zo ongedwongen binnen kwam stuiven.

Jean had Carry ontdekt en hij toonde het zo duidelijk, dat Car vrolijk lachte en hem goedig toeknikte.

„Ik geloof, dat u met de verhuizerij mijn onhebbelijke aard dubbel hebt leren kennen. Soms verschijnt die weleens.”

Car grijnsde kwajongensachtig.

„Je blijft een enfant terrible,” zei Paul. „Kom eens netjes naast me zitten.”

„Naast jou?” snoof Carry verachtelijk. „Nee zeg, dat is de plaats van je vrouw. Ik strijk op de bank neer, daar heb ik de ruimte. Zeg Don, ik heb Karool een heel dik boek gegeven, maar ik weet zeker, dat ze toch geen rust heeft.”

„Karool is altijd al zo’n wip van het stoeltje geweest,” merkte Peeters op.

„De hele buurtschap kent elkaar hier.”

Car schudde verbijsterd haar hoofd. „Ja, daar moet ik ook nog aan wennen. Het is allemaal zo gezellig familiaar. Nu, Don en Paul wennen best. Paul heeft z’n hart aan de streek en de patiënten verpand en Don is gelukkig, als ze een bende kinderen om zich heen heeft.”

Pauls ogen gleden even naar Dons hoofd, gebogen over het breiwerk, waarmee ze bezig was.

„Hoe bevalt het u hier?” vroeg Jean aan Carry.

„Ik vind het hier wel prettig. Ik houd van het werk en van de kinderen, maar van de omgeving heb ik nog niets gezien. Daar kom ik niet toe.”

Jean bood meteen aan om de hele familie door de omgeving rond te toeren.

„Ja, als je ophoudt met ons zo officieel te betitelen,” stelde Don voor. „Je noemt Paul bij zijn naam en als je een trouw vriend des huizes wilt worden, dan kan je mij toch niet voortdurend met ’mevrouw’ en Carry met ’juffrouw’ blijven aanspreken. Ik word in de wandeling Don genoemd.”

„O ja, hoor. Je mag mij gerust Carry noemen, veel genoeglijker,” voegde Car eraan toe.

Jean straalde van genoegen om de gul aangeboden vriendschap. Wat wist Don de mensen toch altijd voor zich te winnen. Car zuchtte even. Don was een echte lieverd, dat gaf ze graag toe, maar... Vlug stond ze

op om thee te schenken. Wat waren dat nu voor gedachten? Ze was toch nooit jaloers geweest, waarom zou ze het dan nu wel zijn?

„Zeg, Don, daar moeten we nog aan wennen,” zei ze, met geweld de beangstigende gedachten van zich af schuivend. „Wij laten Jean maar thee drinken en weet je, het is hier op ieder uur van de dag koffie. Ik geloof, dat Limburgers alleen maar thee uit beleefdheid schenken, als ze gasten hebben, die daaraan gewend zijn.”

„Ik zal trachten eraan te denken,” zei Don deemoedig.

„Zeg Don, Karool is vanavond nog niet één keer met een 'kwaaltje' gekomen,” merkte Paul op. „Ze begint te leren.”

Don vermoedde, dat het boek zeker nogal spannend was en geamuseerd vertelde ze Jean welke drama's ze met Karool hadden meegemaakt.

Karool had het gevoel, alsof de kinderen speciaal op haar 'wacht' allerlei narigheidjes kregen. In werkelijkheid was er nooit iets ernstigers dan dat er een dorst had of naar had gedroomd.

„Hoor, hoor!” zei Carry plezierig. „Stappen op de trap! Karooltje is in aantocht.”

Werkelijk, het was Karool, met grote, verschrikte ogen en toch ook wel een beetje beschaamd.

„En Karooltje, wat is er gebeurd? Is Kees uit z'n bed getuimeld of heeft Frans een Indianentent van z'n dekens gebouwd?” plaagde Paul goedig.

„Nee, maar Anneke zegt, dat de engeltjes haar zo steken!” zei Karool in het allerschoonste dialect.

Jean viel terug in zijn stoel en barstte uit in een schaterlach.

„Als ik het goed versta...” begon Don aarzelend, ze keek van Karool naar Jean.

„Ja, je verstaat het goed.”

Jean grijnsde breed. „Anneke schijnt te beweren, dat ze door de engeltjes gestoken is, maar wat het kind daarmee bedoelt, is me natuurlijk absoluut duister. Wat bedoel je toch, Karool?”

Carry besloot om met Karool mee naar boven te gaan, want dit geheim moest beslist ontsluit worden.

Anneke zat rechtop in haar bedje en hilde tranen met tuiten. Carry nam het kleintje op de arm, wat Anneke een welkome afwisseling vond.

Carry troostte, smeekte en overreedde, maar niets hielp. Anneke schreeuwde fortissimo.

Ten einde raad hees Carry het kind in haar ochtendjasje. Ze wist wel dat Paul het niet graag zag, dat de kinderen uit bed werden gehaald, als ze behoorden te slapen, maar dit probleem moest Don maar oplossen.

Paul schudde geërgerd het hoofd, toen Carry binnenkwam, maar hij zweeg toch.

Don bleek helemaal niet bestand tegen Annekes roze slaapwangetjes en overvloedige tranen.

„Ze zegt het heus, van die stekende engeltjes.”

Carry keek lichtelijk ontdaan. „Ik weet alleen, dat Karool haar verteld heeft, dat ze niet bang hoeft te zijn in het donker, want dat er altijd twaalf engeltjes om haar bedje staan. Nu, jullie houden niet van bang maken, maar dit kan je toch ook geen vorm van bangmakerij noemen.”

Anneke zat op Domini's schoot en vlijde met een diepe zucht haar bolletje tegen Don aan. Don staarde gehypnotiseerd naar drie dikke muggebeten op Annekes mollige polsje en toen ze het mouwtje van het jasje wegschoof, ontdekte ze nog een half dozijn rode bultjes.

Toen was het Don, die onbedaarlijk in de lach schoot.

„O, nu begrijp ik het helemaal!”

Ze gierde het uit. „Anneke had last van de muggen en werd bang. Ze vroeg toen natuurlijk aan Karool, of de engeltjes er waren. Karool heeft natuurlijk 'ja' gezegd. De muggen hebben Anneke ongenadig gestoken en dat heeft ze natuurlijk op rekening van de engeltjes gezet.”

„Wat knap van je,” bewonderde Paul, nadat ze waren uitgelachen.

„Nooit zou ik op die gedachte zijn gekomen.”

„Anneke-kind, ik moet je knuffelen, kom hier en dan breng ik je meteen weer naar je mandje,” dolde Carry.

Nu, dat knuffelen wilde Anneke desnoods wel toelaten, maar naar bed gebracht worden was ganselijk de bedoeling niet. Ze was nu klaarwakker

en niet van plan zich zonder protest in bed te laten stoppen.

„Ja, dat heb je er nu van,” zei Paul verwijtend. „Als je haar nu in bed stopt, gilt ze alle anderen wakker.”

„Ik krijg haar zonder gebrul in bed. Waarom gewed, Carry?” vroeg Jean.

„Probeer het in ieder geval maar.”

Car wuifde zich koelte toe. „Zeg, Anneke, vertel nu eerst eens aan de nieuwe oom, hoe je heet en wie je bent.”

Carry's ogen glinsterden van ondeugende pret, toen ze Anneke op zijn knie zette. Ze hoopte maar, dat hij geen raad wist met zo'n peuter. Anneke hield verbouwereerd op met schreeuwen, keek Jean aan met twee blauwe ogen, die in tranen zwommen en zei prompt: „Ik ben Anneke Vroese, het meisje met de gele haren en de mopneus.”

Paul, Don en Car, die het grapje natuurlijk kenden, lachten toch iedere keer opnieuw, wanneer Anneke met een ernstig gezichtje napraatte wat een oudere broer haar had geleerd.

Jean schaterde aanstekelijk, zijn gezicht was vuurrood van het lachen.

„O, jij malle, kleine kabouter!”

Hij liet het kleintje op zijn knie dansen en het stond Anneke best aan.

„Jij bent lief,” beweerde de jongedame dankbaar.

„Jij ook, hoor.”

Hij zwaaide Anneke op zijn schouder.

„Hou het paard vast, Annemieke. Carry, waar moet ik haar brengen?”

Carry liep vooruit en Jean steigerde erachteraan met zijn last. „Zo, Anneke Vroese, als je nu gauw gaat slapen, mag je morgen naar de kleine hondjes komen kijken bij mij thuis.”

„Heus?” vroeg Anneke slaperig, terwijl Carry haar toedekte. „Om zes uur?”

„Nou, een beetje later,” bedong Jean. „Om zes uur lig je nog op een oor.”

„Ik lig op twéé oren,” zei Anneke recalcitrant, de zwarte wimpers gleden over de slaperige oogjes. Anneke was al bijna in dromenland.

Het voorval had de goede stemming erin gebracht en het gesprek bleef geanimeerd.

Jean bewonderde de schat van boeken in de grote boekenkast en nu ze hoorden, dat hij ook van boeken hield volgde er een discussie over verschillende werken, die ze allemaal gelezen hadden.

Carry mengde zich niet in het gesprek, het was ook prettig om eens te luisteren.

Trouwens, op het gebied van de dichtkunst kon zij nu eenmaal niet zo enthousiast zijn als die drie.

„Wat denk jij ervan, Carry?” vroeg opeens Jean.

„Er is zoveel bij, wat jullie prachtig vinden en ik begrijp het niet,” zei ze volkomen eerlijk. „Ik kan er het mooie niet in ontdekken. Het zal wel aan mij liggen, maar ik kan toch niet zeggen, dat ik ermee dweep, als het me niets zegt. Ik houd meer van proza. O, sommige dingen vind ik geestig. Ken je de regels van Vertommen? Ze gingen uit... Toe, Don, zeg jij het eens.”

„Ja, dat is uit de bundel 'Neuriën'.”

Don dacht even, dan citeerde ze, licht en geestig, zodat je erom moest glimlachen:

„Ze gingen uit met kaarsendompers om de zon te doven, ze konden niet verdragen, dat de zon in 't water scheen. De schalkse avond kwam zeer vroeg en deed hen aan hun macht geloven,

toen moesten ze verdragen dat de maan in 't water scheen, en dat de sterren het elkander giechelend vertelden.”

„Dat vind ik enig,” zei Car. „Ik kan het niet helpen, dat ik nu eenmaal niet dweep met verzen over rozen en heimwee.”

„Ja, nu noem je ook wat op.” Paul lachte geamuseerd. „Nee, dat past ook niet bij jou,” gaf Jean grif toe.

„Wat zeg je dat nadrukkelijk. Bij mij toch ook niet, hoop ik,” zei Don misprijzend.

Jean keek toe, hoe Don, gebogen over haar breiwerk, handig een gevallen steek opviste.

„Ja, bij jou past het wel, maar waarom weet ik niet.”

„We zullen maar aannemen, dat het voor jullie beiden een compliment is,” zei Paul. „Zeg, Donneke, wat is dat voor een geval?”

„Een overgooier voor Yvonne.” Don hield met gepaste trots haar breiwerk omhoog. „Leuk, hè? Als Von volgende week komt logeren, dan krijgt ze het ding. Car gaat Von halen.”

Jean maakte de veronderstelling, dat 'Mariënhof' beslist elastieken wanden moest bezitten bij zoveel gastvrijheid, waarop Carry vlot antwoordde, dat 'Mariënhof' een unicum op architectonisch gebied was. De plagerijen vlogen heen en weer.

Doordringend rinkelde plotseling de elektrische schel. Don legde haar breiwerk neer en hief luisterend het hoofd.

„Dat zal voor jou zijn, Paultje. Veel rust wordt je niet gegund.”

Of dokter direct bij boer Vink wilde komen, kwam Mia zeggen, Willem, het achtjarig zoontje van de boer, dat zwaar ziek lag, was veel erger geworden.

Paul stond onmiddellijk op en nam vlug afscheid. Hij boog zich over Don en kustte haar.

Na zijn vertrek wilde de stemming niet meer terugkomen. Het was trouwens half twaalf geworden.

Carry deed Jean, die kort daarop wegging, uitgeleide. Op de stoep keerde hij zich nog eens om.

„Carry, we hadden gewed, dat ik Anneke in bed zou krijgen zonder gebrul.”

„Jij hebt gewed, maar ik ben er niet op ingegaan,” corrigeerde Carry.

„Goed, maar een beloning heb ik toch verdiend. Ik beding, dat je op een zondagmiddag eens meegaat om de omgeving te verkennen. Ik zal je rondtoeren als een beroepsgids.”

„Als jij het een beloning vindt, dan is het in orde, hoor,” stemde Carry laconiek toe.

„Je moet liever niet voor gids spelen. Gewoon zo rond dwalen door de omgeving, door bossen en weiden... o, nee, dat laatste niet, want ik ben doodsbang voor koeien, Jean.”

Domini, die het tweestemmig gelach hoorde, glimlachte stil voor zich heen. Het bleek goed te vloten tussen Carry en Jean.